

А на вѣн мъглата гѣста
тегне,
влачи своя плащ злокобно
сив,
и все се мъчи да пробегне
остър писък на локомотив.

Меркатсене знайни силуети,
идат странни — странни ги-
нат пак;
Електричен наниз морно
свети
през завесите от черен мрак.

И в мъглата жълто-пепелява,
в нейното зловещо празненство,
броди тежко, неспокойно плава
некакво задгробно същество

Той е, — слепия старик се връща,
с него натоварено дете,
потопени в хаоса намръщен,
бавно, бавно се разтапят те.

Братя мои, бедни мои братя —
пленници на орис, вечна зла —
ледно тегне и души мъглата —
на живота сивата мъгла...

